

лендаря му за 1890 г. Послѣ това Раковски го срѣщаме въ Котелъ при баща си. Слѣдъ смъртъта на баща му (1847 г.) той отишълъ въ Цариградъ и станжлъ търговецъ. Когато прѣзъ пролѣтъта на 1853 година се виждаше, че ще избухне война между русситѣ и турцитѣ, Раковски напуснжлъ търговията и влѣзнжлъ на турска служба, като секретаръ при Военния Сѣвътъ, за да слѣди по-отблизко всичко, което правехъ и мислѣхъ да правжтъ турцитѣ. Когато се отворила Кримската война (1853 год.) въ Видинъ се намиралъ турския Воененъ Сѣвътъ, а заедно съ него и Раковски. Тамъ подозрѣли Раковски, че има сношение съ русситѣ и че билъ въ намѣрение да повдигне българитѣ противъ турцитѣ. Оковали го въ вериги и шестима турски войници, съ единъ юзбашия на чело, довели го въ Шуменъ, гдѣто билъ установенъ главния станъ на турската армия. Раковски стоялъ три мѣсеца затворенъ въ Шуменъ. Други 12 души българи били докарани тамъ, обвинени като русски хора и тутакси били осждени на смъртъ и застрѣлени. Сжщата участъ трѣбвало да постигне и Раковски, но не въ Шуменъ, а въ Цариградъ. По заповѣдъ на Омеръ паша, Раковски билъ испратенъ за Цариградъ. По пѣтътъ, като прѣминжлъ съ съпровождающата го стража Калъкавския боазъ на голѣмия Балканъ, достигнали навечеръ до едно българско село и тукъ се сирѣли да прѣнощуватъ. Тамъ всички яли и пили за смѣтка на Раковски до тогава, до когато цѣлата стража заспала. Само Раковски билъ буденъ. Съ една пилъчка, която случайно му паднжла на рѣцѣ, той почнжлъ да пили веригитѣ и токоречи малко още му оставяло да се освободи отъ тѣхъ, когато единъ отъ стражаритѣ се събудилъ и понеже още не билъ отрѣзвелъ, повлѣкълъ се къмъ огнището да запали огънътъ и да види по-добрѣ какво се върши. Като видѣлъ Раковски това, прѣсторилъ се, че спи, но понеже стражарина почнжлъ да говори за прѣдателство и да псува, уловилъ съ двѣтъ си рѣцѣ веригитѣ, съ които били вързани краката му и разгъсалъ недопилената частъ. Ако и по-голѣмата имъ частъ да е останжла прикачена на дѣсния му кракъ, той отведнажъ прѣскочилъ въ кѣта, гдѣто отечеръ нѣкои отъ стражаритѣ бѣха турили оржжията си, грабнжлъ веднага една пушка и единъ ятаганъ и захванжлъ да вика, че сж нападнати и че нѣкой слиза въ стаята прѣзъ куминя. Сжщеврѣменно се хвърлилъ върху стражарина, който се бѣше